

INGMAN, JONAS

**Lands-cammeraren Jonas Ingmans besvär
til K.Maj:t öfver Göta-hof-rätts den 12
maji 1775 fälte utslag, hvarutaf hela
denna märkvärdiga process til sin rätta
beskaffenhet, genom facta och bevis, i öppen**

Stockholm
1775.

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1773 (1775)
INGMANN, J.

19
Rättlag. - hand
f. - hand
(3)

Bihang til Dagligt Allehanda N:o 150.

1700 - 1829

Lands - Cammereraren *Jonas Ingmans* Besvär til Kongl. Maj:t öfver *Göta-Hof-Rätt*s den 12:te Maji 1775 fälte Utslag, hvarutas hela denna märkvärdiga process til sin rätta beskaffenhet, genom facta och bewis, i öppen dag lägges.

Stormäktigste Allernädigste Konung!

En Undersåte, hvars öfvergångne lidande icke under *Eders Maj:ts*, icke under des *Företrädare*s Regering, kan hafwa många exempel, kastar sig här för *Eders Maj:ts* fötter, i underdånigste förtrostan at af *Eders Maj:ts* Nåd och Rättvisa njuta det be-
hödd, som Lagarne, och *Eders Maj:ts* eget Konungliga hiesta medgifwa.

Eders Maj:ts *Göta Hof-Rätt* har under den 12:de Maji emot mig utfärdat en Dom, hvaroför jag så mycket mer nödgas hos *Eders Maj:t* i diuaste underdånighet mig besvärå, som jag med det samma förmodar fulltygat blifwa, at hwarcken de bemätningsgrunder *Sweriges* Lag oswilforligen utsatt, eller den tillämpning af öberopade Lagar och Förordningar som med anårens rätta beskaffenhet öfwerensskämmer, emot mig nyttjade blifwit. Mine efter några och 60 års lefnad, af de hårdaste olyckor mot grafwen nedtryckte skuldror, kunde äfwen utan för-
skräckelse bära denna sitta tyngden, då wit samwete mig icke årlagar, min åsyn icke bästwar för den Domstolen, där alla gerningar få sin rätta kämpel; mine öfrige bebedswelste stunder kunna icke wara många, mine grå här måste snart få gdmnas undan alla wedermärdigheter. Men det namn jag genom flere öfheldige Barn lämnar at efterwertiden; önskar jag genom selswa La-
gens åtgärd hafwa sedat, från de öfkelige omödmnen mine owänners ågg öfwer mig kastat; på det klagare-stafwen, som jag tillika lämnar mina Barn i arf, icke måtte blifwa dem för
öbrågelig at bära.

Endast i sådan affigt, Allernädigste Konung! får jag stuligen inför den *Ehron*, hwarifrån
skulden ännu aldrig gädd trösklös, andraga mit lidande.

Då Undersätarens heder och wälfärd äro satte i fråga, kan icke mer än en öst hbras hos
Regenten, det är sannings och Lagens. Dof wid alla de berättelser och förtydningar, hwar-
med förderfwade Människo-hjertan ofka söka at sprida mörker kring de klaraste saker, kan en Stor-
och uplyst Konung aldrig låta annat än facta och bewis tala, då öskuld skal skeddås, eller orät-
rädighet straffas. Tråde derföre långt bort från *Eders Maj:ts* ögon, öwärdig at där någon-
sin synas mer, den som genom falska mätningar och insinulationer hade lust at ledn Regenten
bakom hufet, och göra Undersätarens Rätt twetydig. Det är icke en Krono-*Betjent*, hvars
namn genom öförfonliga Människors anskalt blifwit swärtat, emot hvars Ämbetsförwaltning,
legde *Personer*, under *Eders Maj:ts* höga *Reja* genom orten, ingiswit smådeskrifter, som wid
haga undersökning hwarcken funnat widkännas eller bewisas; det är icke den öfkelige *Krono-*
Fogden Ingman som *Herr Justitia-Cangleren* och *Riddaren Liljestråle* funnit så brotlig och för-
hatelig, hwilken nu wägar tråda inför *Eders Maj:ts* *Ehron*, utan det är en af *Eders Maj:ts*
Undersätare, som lika med alle andre *Swenste Wedborgare*, tror sig få njuta det behödd, och
den säkerhet, hwilka *Eders Maj:ts* dyra *Konunga* *Försäkran*, *Regerings-Formens* 2 §, och den
bekräftade almånna *Lagen* så heligt förwarat. Mot desse dyrbara wapen måste alla på min pek-
ten kastade fluggor förjwiinna, *Wedborgeligheten* behålla sin rätt, *Lagarne* sin helgd.

EDERS

Emne bedröflige Gynne-puncter nödgas jag i djupa nderdånighet framställa till Der
Kättnings Konungs egit höga efterfinnande.

1:o Suru jag twärtemot Grundlagarnes uttryckeliga Grefskrift, blifwit utan
Ransakning och Dom beröfwad min Frihet, den ömaste af alla Worgeliga Rättigheter,
och handterad med en hårdhet, som sårar sjelfwa mänskligheten. Och

2:o Suru jag både af Tings-Rätten och Eders Maj:ts Göta-Saf-Rätt blif-
wit dömd, mer efter godtycke, och egne Lufsatter, än efter Lag, och laga bewis.

Den första och betydligaste puncten, har Kongl. Hög-Rätten kallsinnigt förbigått, oackadt
jag uti mine Beswårs-skrifter, på mit utstånne wäldsamma lidande högeligen yrefat; men i
det faller granfkat alt som kunde komma mig på fall, glömt alt som bordt tala till mit för-
swar. At jag, som af en upretad Almoge endast war angifwen för Ambetsfel, hwilka ännu
icke under någon Dommars påminning kommit, blifwit af Herr Justitiae Cansleren och Riddaren
Liljestråle på des egit bewåg och ansvar, först fänglad, och sedan uti Arretten handterad med
all den stränghet som kan utöwas emot de grofwaste Stats-Gångar, samt de aldra eftertänkel-
gaste procedurer emot mig brukade, täcktes Eders Maj:ts fulltygat sinna af bifogade Allegater
N:o 1, 2, 3, 4 & 5 hwars Originaler jag äfwen innehafwer. Är det bewist, at Eders Maj:ts
Högsta Ombudsman, som Eders Maj:ts, af ömaste nit för sine Underfatares bästa, utskickat i den
wigtiga Förråttning, at tillse huru Lag och Rättwisa bland Eders Maj:ts Folk blifwit skapade,
Sjelf utöfwat en myndighet öfwer all Lag, en myndighet, som Eders Maj:ts icke en gång til-
låtit Sig Sjelf, at utan Ransakning och Dom fångsla någon Underfate, m. m.
så kan wiserligen den ära och Rättwisa, som wid alla tillfällen lysa, från Eders Maj:ts Thron
icke tåla, at så betydande misbruk lämnas opåtalle.

Det är icke för Herr Justitiae-Cansleren Liljestråles Person Feul, den jag aldrig fändt,
för, än han gjordt mig olyckelig, och med hwilken jag i öfriget aldrig haft delo, som jag här
klagar; men den *Violerade Säkerheten* har jag som Swensk Medborgare ingen rättighet at
eftertänka, den *Säkerheten* till Lif, Ära, Frihet, Ambete och Egendom, som under alla Reges-
ringar utgöde första och wigtigaste knuten i Samfundsbandet, och hwilken hwar Medlem orub-
bad bör njuta, ända till des Lagen, uti deras händer som därtill förordnade äro, frändmt hos
nom samma förmon.

Uti et så granlaga ämne äger jag med Herr Justitiae Cansleren, och den fattigaste Torpare
i Eders Maj:ts Rike lika oinfränkt Rätt; och det är denna heligt beswurna rätt, jag nu i
underdånighet reclamerar, hos en Konung, för Stor at lämna en högre Ambetsman sådan pro-
tection som Lagarne neka honom, och för rättwis, at lämna en mindre underfate utan hjelp,
då han bewisar sig vara lidande. Sweriges Lag har å ena sidan med ganfka swart straff be-
lagt den wäldswerkan å Personliga Säkerheten, at basta, binda, eller fångsla någon;
och å andra sidan utsett de *Casus Speciales* där arresterande kan äga rum; en sak som Lag-
stiftaren ansedt så öm, at endast wid de grofwaste Missgärningar, som antingen å bar-
gerning, eller på goda Skäl uppade äro, sådana siög så widtagas.

När nu uti alla mot mig gjorde angifwelser, icke minsta anledning kan wisas, hwarna en
Dommare ägt Laglig anledning at mig arretera, så kan denna hårdhet ännu mindre förswa-
ras af en Justitiae Cansler, som icke annat lærer wara än en med hög Caraktér, tillfatt Konun-
gens Actor, hwars Ambete således, enligt de för honom utfärdade Instructioner, ingalunda
sträcker sig till Doms-Rätts utöfwande; och ehwad särskilt Instruction Herr Justitiae Cansleren
härwid skulle sig återopa, kan icke heller den vara fridande emot Grundlag och andre Grefsat-
ningar, hwilka alla tillsammans, förordna sådana wäldsamheter. Detta Land har förut
ägt Justitiae Canslerar, som uti sit wigtiga förtroendes Ambete hedrat sin Konungs och Natio-
nens wal, förwärfwat sig genom ära, dygd, Lagklofhet och rättwisa, Fosterlandets beständigahög-
ackning; men aldrig synes i deras spår en sådan selfstagen myndighet, och aldrig hördes någon
Medborgare sueka öfwer wäld. Förståfwes skulle Herr Justitiae Cansleren Liljestråle söka widg
sine olagligheter, under någon mot mig upgifwen Krono-Balance, ty i sådant fall tillhörde det
icke honom, utan Konungens Befalningshafwande, at efter sin instruction härmde förjara. All-
dragswagast blir en sådan ursäckt då härtill kommer, at enär jag af Herr Justitiae Cansleren fång-
slades, ingen Balance war i fråga, utan sitta 5 i Herr Justitiae Canslerens egit räkenskaps-
Protocoll utfätter ganfka tydeligen, det Herr Justitiae Cansleren, i anseende till atskillige
under räkenskapsningen emot mig angifne, och befundne Ambets fel, sunnit sig
öfrantåken taga min Person i säkerhet; hwarföre och wid Domsbolarne sedermera aldrig
1792

Wårit fråga om arrest för balance, uti förret om, hos Kgl. Hög-Rätten, till Mart Saken till be-
rörning som, mig utur Arresten genast befriat, hwarvid Kgl. Kammar-Revision för ofwänthande
ordfater, icke heller kunn sig Lagligen kunna något påminna. För at uti allt detta så desto större
wisshet, täcktes Eders Maj:ts nådigst inhämta, at Herr Justicia Canslerens ordres till mitt arrester-
rande äro daterade d. 16 April, och Balance-Räkningen författad den påföljande Maji 1773.

Wår och slutligen i högrättsvit eftersinande toges, at denna under Herr Justicia Canslerens
egen styrelse, emot mig, upiapplade Balance-Räkning, blifwit till alla delar så fullständigt för-
klarad och vederlagd, at Kronan icke det ringaste förlorat, eller jag med brottslighet kunnat be-
trädas, hwilket allt af de till Eders Maj:ts i detta mål infomne Handlingar bewitt är, så åter-
står för Herr Justicia Cansleren icke minsta skulds, mindre skäl, at kunna förwara det ganska
stertänkliga intrång mot Sverigs säkerhet och Lag, som han emot mig förswat. Huru et så
färligt präjudicat för ewiga tider må öfwarjas, och Nationens dyrbaraste rätt fredas, det tillhö-
rer icke mig, utan Eders Maj:ts egen Högha Rättwisja at dömma. Men at jag för mitt, ge-
nom et grymt och långvarigt fångelse, till hälsa, wälsäud, heder, och egenom, utiändne lidande,
hör af Herr Just. Cansl. och Ridd. *Liljestråle* njuta all den reparatio som Lag förmar, är et
påstående så billigt och naturligt, at Ed. Maj:ts almant wöredade Rättwisja, och Lands-Faderliga
hjerterlag icke et ögnablick läser det ogilla; ty selswa människorätten kräper det; ehuru intet för-
stånd kan tilläggas mig så stort, som kunde årsätta allt hwad jag redan lidit. Ut inför Eders
Maj:ts byraste Person, och inför Sveriges Menighet wåra wid flere tillfällen afmålad som misse-
ningsman; at se mitt namn och syfte sönderlitt, genom den grofwa rubricque Herr Just. Cansl.
från början gifwit min Sak, är et lidande, mera kånbart, än at det kan årsättas wid annan
Domstol, en mig egit samwetes, och wid den Allsmäktige Thronens, där de olyckeligas färar aldrig
behöfwa klaga öfwer fördommars wåde, där de Skörres myndighet aldrig kan trotsa den fattig-
as öfsuld. Emedlertid är det Eders Maj:ts högha ära och rättighet, at stubba sine Underfattare
från förret, och därigenom göra sin Regering hos samtid och efterwerld, älskad och wälsignad.

Eedan jag i underdånighet obagatlagd procedurerne emot mig, innan någon laga, undersök-
ning war börjad, får jag nu, med all möjlig forrhet och redighet lika underdånigt wisa, huru
Saken blifwit handterad i deras händer, som bordt hafwa Lagor och Bewis till sit enda rätts-
teknore, men hwarken godtycke, eller det så kallade egna samwetet, som oftast swigtar under
människa swagheter, eller hårdar sig mot öfsuldens rbt, då den ej höres ur mäktiga munnar.
Den ganska behjwnebiga onständighet har Kgl. Hög-Rätten aldeles behagat förbigå, som jag lik-
wål i mine beswär till Kgl. Hög-Rätten genast anfört, at åtskillige Klagomål woro på Herr
Just. Canslerens långa lista upförde, och ganska groft rubricerade, antingen af
den underliga beklaffenhet, at hwarken Saken eller Personen *existerat* i selswa na-
turen, eller stridande twärt emot laga Kraft wundne Dommar; och at de bifveliga
Klagomål som blifwit förde i menighetens namn, endast warit *pasquiller* som in-
ga welat widskännas, mindre i bewis leda, hwilket allt Eders Maj:ts Nådigst täckes in-
hämta af Rings-Rättens hänte ransakning s s 51. 53. 55. 60. 147. 153. 188. 189. 19. samt
de wid Beswären till Kgl. Hög-Rätten bifogade bewis Lit. A. En så sällsynt Rättegång, i sin
början wäldsam, i sin fortgång olaglig och orimlig, wäfte äminskone i sit slut så sin rätta skap-
nad, sedan från de skarpsyntaste ögon, hela täckset blifwit ofdragit.

Wid första påseende af de mot mig fattade Domslut, skulle man tro mig wåra bland de til-
fagsnaste och brottsligaste Krono-Beckenter i hela Sveriges Rike, som med rätta borde blifwa et
offer för Folkena. Men at det förhåller sig twärtom, och at man af småfater målat hwar, är
den sannino jag nu utan swärighet får bewisa.

Alla de fel och brottsligheter hwarofre jag warit anklagad och dömd, inbegripas i 2:ne Frå-
gor: 1:o Om några Dahlers öfwer *qvittering*, wårfeligen är en å Konungens Und-
ersätare lagd skatt och tunga, hwarofre jag efter 44. Cap. Missg. B. straffas bör?
och 2:o om jag för de arswoden mine Skrifware till första delen uttagit, som
dock ej stiga till stor *Summa*, bör owärdig anses at Krono-fogde tjensten behålla.

En uplyst och owäldug Dommare hade aldrig nyttjat så widlyftiga deductioner och omwop,
aldrig på många Sexterners Argumentationer, uti Saker af så ringa wårde, om man ej i stället
för wårkligheter behöft skuggor, och af sandforn bordt göra Berg, för at frosa mig. Detta lä-
ser Eders Maj:ts Högst uplyste ögon lätt urskilja, då jag nu i den ordning Kgl. Hög-Rättens
Dom innehåller, får mina underdåniga Beswär anföra, öfwer hwarje punkt, där jag med ansvar
eller swast är ansedd, med förbigående af allt det öfrige, som kunde wårka en ångslig widlyftighet.

1:0 Uti följande pruden anser Kgl. Hög-Rätten, lika med Kungs-Rätten, mig följelig för
Det jag icke aflemnat *Recipisen* öfver alla emottagne *Private Utmåknings-Resolu-
tioner*. Jag har aldrig beskrift det min skyldighet varit, att enligt Kgl. Förordningen af d. 9
Dec. 1766 sådana *Recipisen* aflemna; jag har dem aldrig förvägrat, och ingen har heller derför
mer kunnat klaga, at honom iänom mitt förväkande hävitinnan någon verkelig skada skedd; så
at hela det Domskäl Kgl. Hög-Rätten behagat härvidt bruka, nemligen en almån klaga från
Nordabls Härad, tackes Eders Maj:tt ännu til sin grund orimligt. En i några Wänders
namn d. 27 Nov. 1772 upstätt och til Eders Maj:tt ingifwen smådestift, läser icke bewisa en
almån klagan, häst när de påstå af dessa Wänder återfallat sine namn, såsom sakfästigen under-
skrefne, enligt det til Hög-Rätten ingifne *Bewisat Lit. A.* och de öfrige aldrig budit til en sådan
klagan följda. Men om nu det wore gifwit, at en almån klagan *existerar*, så skulle sedan be-
wisas hwilka som haft fog at klaga, hwilka som här wid varit sidande. När intet dera händer;
ty alla som särskilt klagat öfver någon förment oförrätt, äro under särskilte *pancter* uttagne, så
synes Kgl. Hög-Rättens Domskäl til mitt skällande, at sig sjelf förjörinna. Men det är icke en-
da skället här emot mig öfverens almån klagan, som endast finnes på papperet. Man behöfde huz-
dande ord, i skället för Saker och skäl. Annars lär det icke vara swårt at utverka en *Utmåknings-
skrif* emot *ambetsmän* i almånhet, men i sunnerhet mot en *uppbördsman*, som då han fullgör sin
skyldighet mot Kronan, ofstas anes för et plågoris hos den *stattdragande*. Olyckelig hwar *am-
betsman*, och högst olyckelig hwar *Krono-Bejent* i hela Riket, om det sinne ankommna på hans
owänner at upjöfa och *rubicera*, samt på menigheten at dömma hans fel; då hwar *ambets-
man* swagheter grofwa brott, det minsta förhållande argt upst; då missar lagen all sin skyddande
kraft öfver den anklagade, och då skulle all för många dela mit bedröfweliga öde.

2:0 Kgl. Hög-Rätten har här behagat samfälliga Kungs-Rättens utslag som dömmar mig skyldig, at i allt ansvara de fel mine *Skrifware*, uti mine *Ambets* förräningar ut-
skickade, kunnat begå. Utan swerke af någon slags lag eller *Författning*, gör Kongl. Hög-
Rätten här en *Lex in casu*, som förmodeligen aldrig tillböene i Sverige varit hörd eller tillämpad.
Grunden som Kgl. Hög-Rätten, tagit til denna sin *Stadga* ligger sålunda: Emedan det
är naturligt at då en *Ambetsman*, utan sine *Hörmåns* tillstånd låter en annan för-
rätta det som til tjensten hörer, bör han sjelf wäta ansvarlig, icke allenast för gö-
romålen, utan ock för de fel och förbrytelser som i och för selskwa *Ambets* görd-
målet föröfwas; häst det i annat fall kunde länmas en *Krono-Bejent* öppet til-
fälle at utöfwa *Åtskillige* misbruk och oförrätter under *Skrifwarens* namn. Om en
sådan *Argumentation* får tillåda sig natur af lag och *Domis* kraft, så har Kgl. Hög-Rätten nyttjat
en *Lagstiftande* myndighet, som jag trodt endast tillhöra *Ed. Maj:tt* Gjelst. Men selskwa försktet är
äfwen misslyckat, ty at principen, är falsk, och tillämpningen oriktig, bewisar jag på följande gor-
da skäl: 1696 års *Stat*, den enda *Stadga* som här kan blifwa rättfärdig, bestar *Krono-Fogden*
2:ne *Fogde-Tjenare* förmodeligen icke til enskilt *upmärkning*, utan til hjelp i *Ambets*-förräningar.
Sedan den tiden är ingen lag utgifwen, som förbjuder *Krono-Fogden* at nyttja dem i *Ambets*-
ärender eller befäller honom at därtill förut söka *Hörmåns* tillstånd; icke heller har någon sin *almåns*-
ning häröfver skedd emot någon annan än mig, med hwilket alla *upmärkelige* *swersaker* blifwit
sökta. Alltså är selskwa grunden til Kgl. Hög-Rättens *Domskäl*, at jag obehörigt, eller utan
tillstånd nyttjat mine *Skrifware*, lagtridig. *Embellereid* äro de näste skälen til mitt skällande,
från samma grund tagne, hwilket fram bättre visar sig. Tillämpningen, i anseende til *answaret*,
är lika falsk; ty det är både emot *Guds*, *Naturens*, och *Woraeliga* lagen irridande, at man *Skaf*
straffas för et brott, i hwilket man har ingen *Kundskap*, och ingen del. Kgl. Hög-Rät-
ten hade derför omödlugtwis icke bort dömma på *Suppositioner*, hwar misbruk som kunde ske, utan
geantfa hwar som skedd, och låta lagen och *factum* komma i öfverwägande, innan den anklagade
sakfälls; ty annars blir den ofskyldigates wälfärd offer för *Domtarens* *arbitrage*. Detta och en-
da frågan kan här icke blifwa annan än den: Om jag witterligen varit wälskande til de
fel eller oförrätter mine *Skrifware* uti min *tjenst* kunnat föröfwa? Härtill är både
swarat, och bewist *Nej*. Mine *Skrifware* hafwa under *ransakningen* selskwa beständigt ärfant och
påstådt, at jag aldrig haft *Kundskap*, mindre del, uti deras uttagne *arnoden* eller *ämnens* *quiro-
ningar*, som dock utöfwa ganfa obehörige *summor*; inga af de klagande hafwa heller påstådt, min-
dre bewist, at jag blifwit *underrättad* om sådana selskwa, i hwilket hänseelse wig ålegat dem ge-
nast rätta; hwaröfver jag ock i alla sådana *omständigheter*; som röra mine *Skrifware*, aldrig i *ans-
wat* svaromål kunnat ingå, än *upplysningswäs*. Wid et dylikt *förwettande*, som *ransakningen*
sult

Fullkomligen bestryker, förmär jag åt Eders Maj:ts högt uphöfne emprisfrände, och åt hwar orol-
dug Svensk Man att finna, var Kgl. Hof-Rätten emot tydeliga och bewiste facta, så härdefigen
med mig bordt förtära, och mig till heder, och Ämbete, för andras fel ledera. För man tygessit
teka med Undersätarens ära och wälfärd, så wore det både min och Neres största olycka at i or sä-
dant Land hafwa sedt dagsluget, där wi utwäl under Eders Maj:ts wälsignade Epica tro och
wara säkra och lyckliga.

6:o Ut denna punkt är jag bömd betala till Wendten *Lars Jonsson* en fordran hos *An-
ders Braut* 36 Dal. S:mt, som jag under utmätning haft. Jag har bewist det gäldenärens
skuld sig till 64 Dal 16 öre öfwer den försälde egendommen, och at jag af Auctions beloppet
utbetalt till prioriterade fordringsägare så långt det kunnit, at det således ej kunde wara mit fel
om dessa 36 Dal. brukit för klaganden, hwarföre jag förmodat slipa at dem af min egendoms
ärsätta. At en Executions Betjent teke efter godtycke här disponera betalningen af Wergenä-
rens fordran, är en obestridt sanning; men at jag sådant gjordt, är en supposition som saknar all
bewis, och derföre teke af en Kgl. Hof-Rätt bordt tagas till domstäl.

7:o At jag teke till Förmyndaren *Nils Larsson* i *Stobacka*, utbetalt hos Pupillers fordran
hos *Hjertedaren Lofsbom*, stor 52 Dal. 5 och halft öre S:mt, innan laglöfning sedde, utan
ättergifwit Executions utslaget med påskrift, at hos *Lofsbom* wid anställd utmätning, ingen
tillgång fanns, anser Kgl. Hof-Rätten bland et af de Ämbetsfel, hwarföre jag efter 1 Cap. 8.
§ Uts. W. swaffas för. Ehuru Kgl. Hof-Rätten jämwaga förklarar de wittnen jag i denna punkt,
tit min ofskulds beströkande anfört, hade dock den utmättings förutning af d. 13 Jan. 1770 som
under Lit. B. wid Beswärens till Kgl. Hof-Rätten är bifogad, bordt såsom et Ämbets-Document,
det ingen stift bestrida, äga witsord. Af samma förutning synes tydeligen, det egendoms till-
gången som upgafs af *Lofsboms* Swärmoder, under des swärwärd, wärdetades till 42 Dal. S:mt,
och at skulden utom dessa 52 Dal. utgorde 207 Dal. 14 öre referande Krono Utlagor för de sifst
förflutne åren, samt öfwer 540 Dal. andre private fordringar. Men då *Lofsbom* efter sin hem-
komst uppgaf mig 2:ne private skuldfordrings-sedlar, till sin gälds betalande, lämnade jag honom
derpå d. 20 Jan. 1770 qwittrerd Räkning, uti hwars Debet riktligt är utlagt, den i fråga wa-
rande omyndiga *Borns* fordran 32 Dal. 5 och halft öre S:mt, altså bewisade detta mit öpnä
qwitto det min afsigt aldrig kunde wara af så samma fordran under mig. När der ej fan be-
stridas at wid sifswa utmätningen ingen tillgång befants, at de efterat af gäldenären upgifne
fordringar, hwarfen wore swar executive, eller nog säkre, at wid deras utfordrande, Kronans rätt
först borde bewakas; och när Förmyndaren *Nils Larsson*, härmed teke wille ändras, eller dessa
fordringars indrivande afbida, så fan det expedient jag nyttjade, at lämna honom sin dom till
baka, med påskrift, det wid den anstälde utmätningen ingen tillgång fanns, teke blif-
wa något stäl till mit stälände, advenkund det sig i sifswa werket så förhöll, samt Kgl. Hof-
Rätten i stället för lagstäl, brukat Argumentationer, så läser dock Eders Maj:ts i näder finna,
at detta mit ö dommen teknade intygande, d. 16 April 1770 å ena sidan, blott har affeen-
de på den förrättade utmätningen den 13 föregående Januari, men å andra sidan, laga-
lunda bewisar det jag för Wergenären welat blifwa den öftra tillgång för hans fordran, som låg
uti *Lofsbom* mig sederwäre lämnade skuldfordrings Sedlar, hållt hon denna tillgång, af mit till
Lofsbom utgifne quittance, hade sig nogsamnt bekant, och des utom aldrig kunnat säga, at jag
hwarfen då, eller sedan, wäqrat honom redt för hwad af samma tillgång kunde inlyta. När ock
Kuteligen härtill kommer, at jag så fort betalningen efter börjad rättgång insuttit, godtgjerdt För-
myndaren hwar swär af sine Pupillers fordran med 6 proCents ränta, hwarigenom han alde-
les blifwit klagad, så återisar teke mer något enda stäl at mig härutinnan sifswalla.

9:o Unående mine private Liquidationer med Herr Hof-Secreteraren *Brun*, samt flere, som
Anders dylik Rubrique sifswamma, så wär jag på en gång, wid dem alla i underdånighet anmäla,
at de äro af den sifswalla beskaffenhet, at Demnaren desio mindre bordt förelägga krängt wite
och wist tid, som mig derigenom betages all rättighet at med fordringsägaren om längre liquida-
tions Terminer spörreskomma, hwilket dock mine betyckte wilkor nödmändigt taqwa, om nå-
gen liquidation skal blifwa möjlig, höllt sedan all min egendom till Krono restantiens clarerande
är medtagen. Ut sådane omständigheter hade Kgl. Hof-Rätten kunnat finna tilwärdelig an-
ledning, at utskifwa *Brun* till mig ö bömd witen och Liquidations Terminer, samt låta al-
la sådane mål så arkomma på det accord jag med mine Creditoror träffa fan, såsom en aldeles
privat sak och emellan, hwarwid Demnaren ej wär långa hinder i wägen.

12:o At jag teke betalt *Hans Erssons* fordran hos *Anders Gutman* stor 124 Doler, an-
ser

Nöget talas för sig self. Et oeväldigt domslut hade kanske blifwit sådant: alldenstund emot *Ingmans* förnekande icke bewisat kunnat, det han af Lands-Höfdingens Resolution d. 31 October, som inhäberar quarantiden, någon del undfådt, innan han till Länsmän *Silvén* sine ordres i November utgaf, så kan han i denne omständighet icke sagligen till ansvar bindas. Beträffande åter den sednare omständigheten, at jag genom Länsmän *Svanstedt* lätit förvärta utmätning hos *Ånkans*, så medgifwer Kgl. Hof-Rätten å ena sidan at jag borde beskrifa om laglig värfällighet af *Lings-Rättens* dom, men å andra, faller mig till ansvar. Då *Lings-Rättens* dom omvilkorligen innehöll, at *Kronans* utskylder skulle betalas, så war för mig ingen annan laglig värfällighet at widstå, än genom påkrift å samma dom, antyda Länsmän at exequera. Då jag således efter bästa wett och förstånd utdömde min ämbetsfyllighet, och här wid icke annat födt än *Kronans* Rätt, fallas äfwen sådant ämbetsfel. At betalning utsköttes af *Ånkans* nådårs infomster, då ingen annan tillgång fanns, kan så mycket mindre anses för fel, som det hwarfen tillhörde mig eller Länsmän at efterskänka *Kronans* pengar. En de återopade förordningar, Kgl. Förklaringen af 1685 och Prästerskapets Privilegier 1723, som friställa Präst-Ånkors nådårs infomster från gammal gäld, har jag icke kunnat taga i den widstående bemärkelse at med gäld här äfwen förstås *Krono* utlagg. Men om jag af nit för *Kronans* interesse mistagit mig om *Lagens* rätta förstånd, lär det åtminstone icke böra anses som ämbets fel.

26 Här förekomma de uttagne arfwoden wid private utmätningar hwitka Kgl. Hof-Rätten, lika med *Lings-Rättens* efter 1 Cap. 8. § Ut. B. som gifwer anledning till *Demarens* selfpröfning, icke med mindre straff pröfwat kunna beläggas, än tjenstens förlust. Då de under denna punkt på flere personer belade arfwoden, som tillhöra utgå 76 Dal. 18 ettredjedels tre *S:m:t*, under högrättsvis granskning tagas, så kan det icke undgå *Eders* Maj:ts höga upmärksamhet, at den enda hufvudomständighet som här skulle qualificera mig brott, nemligen, om jag desse arfwoden utfordrat, emot 1733 års *Taxa*, aldeles icke blifwit utbrönt, utan Kgl. Hof-Rätten har på mine egne upgifne Räkningar, där arfwoden så anteknade, tagit för afgjort at de blifwit utkrasde emot gifwarens samtycke. En sådan supposition innehåller likväl icke domsfel, ty alla de Personer som saken angick, hade fört bordt höras, samt af de flagande i *Demis* ledas, at dessa arfwoden varit af mig fordrade, innan jag med straff bordt beläggas. Nu har intetdera händt, ty ransafningen wisar till exempel i 16 § at de uti *Fru Grefvinnans Cronhjelm*s räkning uptagne 30 Dal. *S:m:t* som utgåra sörsta delen i denna mig äddinde arfwodes summa, äro endast af *Aktor* i *Fru Grefvinnans* namn åtalade, sedan räkningen war hemma i dess *Hus* utfordrad, utan at hon self hwarfen varit hörd eller flagande, hwarigenom således mit påstående, at detta war en aldeles frivillig discretion, är obestridt lämnat. Wid de öfrige flagomålen i detta ämne, täckes *Eders* Maj:it i nåder sinna, at ingen ting är bewist, mer än det som mine *quittencer* utwisja, at jag sådt de der utsatte arfwoden. Men hufvudfrågan om jag dem utfordrat är i allo obewist; ty om en eller annan *Bonde*, som wid en privat förordning gifwit en ringa discretion, kommer några år efteråt och fordrar den tillbaka, under förwändning, at den war honom astwungen, och blotta flagan, utan annat bewis, blefve sukt skäl mot *Upphördsmannen*, så kunde hwar ock en, på lika grund med mig, wisja tjensten. *Adwaminist* kan med rättwisjan förenas at hit lämpa 1 Cap. 8. § Ut. B. Där endast frågan är at stå under sig någon del af det gods som i måt gådt; ty om det varit min öffigt, war jag icke nog ensaldig, at gifwa öppna bewis emot mig, på hwad jag således mig underlå melat; men hwad jag på löstigt sätt sådt, borde jag icke blygås at i Räkningar och *Quittencer* utskatta.

28 & 29 Wid dessa punkter får jag blott i underdånighet anmärka, det Kgl. Hof-Rätten ålagt mig wid 100 Dal. *S:m:ts* wite gödra *Sundahls* och *Nordals* Hérads-Råmd redo intom 3:ne *Månader*, för 1771 och 1772 års *Lingsgämnings*-pengar, oaktat jag genom upgifne *rest-långder* wisat, at denna uphörd blifwit lämnad till *Vice Krono-Fogden Ahlgren*, som under min suspension förvättat *Syflan*, och som derföre ensam är till denna redogörelse skyldig.

31 & 32 Mot den mig här ålagde betalning, för *Riksdagsmans*-pengar 123 Dal. till *afse* *ne Beckmans* Sterbhus, och 138 Dal. till *Anders Lingren*, har jag icke hos Kgl. Hof-Rätten beswår ansökt, men at Kgl. Hof-Rätten här tillagt *Lings-Rättens* Dom den *Appendix*, at jag bör pflicta med 2:ne *Månaders* *Krono-Fogde* lön, för min försummelse täckes *Eders* Maj:it nådigt pröfwa wara en öfwerlöds stränghet, hälfte *Riksdagsmännen*, hwarfen selfwe, eller genom ombud *härdsmer* flagat, utan hela observation, grundar sig på en *Härads-Christwarens* uträkning, som jag bewist i det måga wara jäfff.

37 Här förekommer den dryga posten af öfwer-quitteringar, som Kgl. Hof-Rätten icke med

Widare ägon ibelat anse, än en i Konungens Undersätare Ålagd Rätt och tunga, händes
föde jag efter 44 Cap. 1. §. Miss. W. hde skända dubbel tjuvdratt, samt Ryeoplykt. Hela sum-
man för min räkning utöde 10 Dal. 5 ettredjedels öre Smit, och för mine Skrifwares, 39 Dal.
9 öre. Swerthad at Eders Maj:ts egen höga rättwisja, och omhet om sine Undersätares heder
och rättfärd icke kan råda någon förtydning af Lag, som kan leda til deras uppenbara förteget wil
jag endast i underdånighet härwid anmärka följande: när det aldrig är bewist at jag wärfeltigen
utgått, eller utfordrat dese i fråga warande Daler, när jag twärtom, så snart anmärkning skede,
de samna utbetalt til Wönderne, i hwaras quittance Wöcker de wore öfwerquitterade; när jag
med 2:ne ödeligen afhördte wittnen bekræft, det jag ej mera upburis än efter Debet, utan
at alt sådant af misräkning härödet; när mit enda fel ligger deruti, at under 30 års tjensttid,
bland flere 1000:de Quittance-Wöcker jag icke så noga jämfört Debet och Credit i dessa, så wäl
som alla de öfrige, at den misräkning på Ziffern som mine Skrifware här gjerdt, kunnat blifwa
af mig rättad, innan jag skref mit namn under, så måste det falla hwar räsinnig Människa såts
i ögonen, at Kgl. Hof-Rätten emot mig utskwat en orwänlig härödet, där jag blifwit belagd med
et straff, som ägen endast förenippat med det grefwa brot hwara 44 Cap. i Miss. W. har af-
seende; i det stället jag lagligen hördt befrias, på den grund 4 Cap. 8. §. Utöfn. W. stadgar, at
misräkning icke kan anses såsom betalning. Kgl. Hof-Rätten brukar här åter suppo-
sitioner i beist af Lagförl, neml. at det icke är at förmoda, at det näppeligen är mös-
feligt, det mine Skrifware kunnat begå sådana fel, utan min wettenshaw och beaktning. Kgl.
Hof-Rätten hade snarare borde se och förmoda, at det är emot sunda förnuftet stridande, det jag
med upåt kunnat utgåa dessa Daler och deri gifwa öfne Quittencer emot mig self; sådant
är näppeligen möjligt af et Damwifsk-hjon, efter suppositioner må brukas. Om Eders Maj:ts
färdes insæden deras uträkn, som fördratt undersökningar i andra Högderier, så låra de på samt-
wete insäga, at dylse uträkn, till förra summor, blifwit på många ställen öfwererde och
rättade, utan åtal. Jag så ensamt wäro beröfwad att bekræft af billighet och rättwisja.
Olycklig den Wöcker, hwaras indärd skal sitta emellan hos Dommare, som wisja se alt på
härödet sidan, som helde falla än sola, där männeligheten ej får tola i hjertat, och rimligheten
i skändet. Besynnerligt är at Kgl. Hof-Rätten då en dylse fråga förhödes 1768, san sig för-
moda på gamla goda grunder mig befria, hwilken Dom wönn Eders Maj:ts höga stofsälfse, med
en uträkn, at jag för mit lidande borde äga öfne reconvetion, som Wiltagerne wid
mine Wöcker till Kgl. Hof-Rätten bekræfta. Icke har ägen på 6 år kunnat förwanda sin natur, el-
ker Dommaren sin Förlighet. Anteckninge är jag förwifad at wid Ehronen så njuta lika rättwisja.

38 Kgl. Hof-Rätten behagar under lika Rubrique med föregående, tillägga 5 Dal. Smit,
egnaranta af Gmwaradon, hwarifrån Kings-Rätten mig aldeles befriad. Grunden til denna ös-
werdiffe skänghet, häntar Kgl. Hof-Rätten, åter af egne slutatser som sakna alt bewis. Se-
dan äberne betalt hälften af sin Dwarer-bewilning til mig d. 4 Febr. 1771 med 5 Dal. betalt
te de den andra hälften til Vänsman Lindmark d. 23 Nov. 1771 med 5 Dal. Utan at blifwa
wäse Lindmarks Quittance, uttog jag d. 10 Febr. 1772 samna hälst, som jag trodde ännu re-
ktera. Men så snart jag san tvingen godtgörde jag genast Wönderne sine förta gången til mig be-
talte 5 Dal. på 1769 års Bewilning, som de icke ännu betalt d. 10 Febr. 1772, och älså med
den görde en ren Liquid, hwar öfwer de aldrig klagat efter de ingen ting förlorat. Wid detta
frens förwettande sinne likwäl Kgl. Hof-Rätten onefeligt wäro, at dese 5 Dal. höga mig till
last skyas som en upburen Rätt, den jag welat för mig behålla, derför at jag den 2:ne gånger quit-
terat; dockat jag mistaget selfmant rättat. Det är min trost at Kgl. Hof-Rättens egna wis-
sig i denna processen så komma under Eders Maj:ts egit Högtylphsa skärskådande.

44 De arshuden utgörande 23 Dal. 15 ettredjedels öre Smit, som min Skrifware, wid ut-
räkningar hos ättelige Personer, erkände sig hafwa uttagit, icke allenast för sig, utan och för
Händeman och Rättare har Kgl. Hof-Rätten äfwen tillagt mig, som et ämbetes misbruk, hwil-
ket med tienstens förlust bör straffas, alt på den själsgjorda och orwänliga grund, at jag i äro bö-
answara mine Skrifwares fel, hwil in jag förmodar här framför wäro tillräckeligen mederslagd.

47 Kgl. Hof-Rätten har här ålagdt mig återbetala 226 Dal. som jag af Lands-Höfdingens
Förnings Wönder tagit öfwer Marfegången, för deras Rantor, jemte 50 Dal. öfter. Men när
hos Eders Maj:ts i Högrättsliff öfwerwägande kommer, hwad ransakningen i detta ämne 5 10x wä-
sar, at denna skede öfwerbetaling icke war något beräkande, på seltwa ränteperselbarne öfwer
marfegången, utan endast en friwilleg afhandling, hwarigenom Wönderne betingade sig några må-
naders längre betalnings Terminer, at icke någon ens påstodt, mindre bewist, det jag til en sådan

Skörelbetaling honom intakt eller tvungit, utan tvärtom, at Lönings Bänderne slesive härvid vunnit, både i anseende til tiden, och i anseende därtill, at de singo hemma i Gochnen lösa sitt rante persedlar efter Markegången, at detta således icke annorlunda bör anses än som en privat afhandling, Private Personer emellan, så lærer Eders Maj:t i nåder pröfva at de ådovrade Stadgar, Kgl. Resolution 1727, 56 §, samt Kgl. Förklaringen 1685, aldeles äro til denna casus olämplige.

48 De här, under namn af Ranta och arfwode, af Lönings Bänderne genom mine Skrifsware upburne 46 Dal. 20 ettredjedels bre G:mt har Kgl. Hof-Rätten icke allenast pålagt mig återbetala, utan och anseth detta bland de Umbetsfel, som efter 1 Cap. 8 § Uts. B. straffas bör. Ursåttningen bestrides icke, men et så hårdt straff för arfwoden som mine Skrifsware, på 3 Dal. 21 bre när, mig aldeles ovetvande uttagit, hållt här icke är fråga om publice medel, utan om enskilde Lönings Rantor, lærer Eders Maj:t Nådigst finna wara högst obilligt.

50 Föruttagne 16 swiwer öfwer markegången af Bonden *Eric Jonsson* i Koppareboht är jag här särfällt dömd til 50 Dal. G:mts böter, hwilket tyckes wara alt för dygt, och hade ganska beqvämlichen kunnat sättas på samma Räkning som 47 punkten hållt ransakningen i den 100 §. uttryckeligen wisar, at jag dese 16 bre upburit efter frivilligt Contract lika som det öfriga på Lönings Rantorne, hwaröfwer ingen mer, än denne enda Bonde klagat.

52 Til lika böter har Kgl. Hof-Rätten under denna punkt mig särfällt, för det jag af någre mine egne Lönings Bänder togit betalning öfwer Markegången. Jag har med 2:ne witnen fulltogat, det jag i rätten tid antydt dem at lesuweren *in natura*, men när sådant ej skedd, har jag likasom alla andre Rantetagare med Löningsgiffwarne öfwerenskommit om betalning efter gånbart pris, hwilket icke är lika med markegången, hwarmed de då warit ganska nöjde; men nu efteråt, då alla Människor skulle updras at klaga, hafwa äfwen dese sig insunnit, och på deras blotta klagan är jag särfällt.

53 För de af min ofledne Lönings Bände *Jacob Larsson* i Bronås särfällt 2:ne gånger, inkom et år, uttagne 28 Dal. är jag med enahanda böter anseth, samt för 2 Dal. Ranta, til samma straff som under 48 p. säld. Om en i Bondens namn upsat klagoskrift, utgår efter des dödd fullt bewis, at han någon oförvrat lidit, så har Kgl. Hof-Rätten haft skal at anse mit föregifwande falskt, mit swaromål ogrundat, men om samma Bände fädt lesuwanne honom i nästa liquide så godtgorde, at han sielf på Höst Stämman trugat mig mottaga des 28 Dal. samt han wären förut samma årskratt betalt, at således hwarken wärfeligt oförvratande eller skada härwid existerat, måtte då RINGS-Rätten och Kgl. Hof-Rätten på mit blotta Quittens dömt mig saker? sedan jag wid Bondens dödd förlorat detta bewis på min ofskuld, och sakens rätta föremetrande, så hade jag litwål i owälduge Domares tanka icke bordt förlora den lagliga rättigheten, at uti en så obewist sak heldre stras än fällas.

67 & 68 För det jag skolat förhålla Profossen *Boman* och Krono-Rättaren *Apelberg* deras löner, har Kgl. Hof-Rätten anseth mig böra efter 1 Cap. 7 § Uts. B. stå i ansvar. Hwad den förra angår, så finner Kgl. Hof-Rätten at han genom undfängen redd och betalning blifwit klagobes, men wil ändå icke befria mig från answaret; beträffande åter den senares i fråga warande 6 Dal. 21 ettredjedels bre så stannar Kgl. Hof-Rättens yttrande i Beskafswen således: "Som *Ingman* uti sine Beswår til Kgl. Hof-Rätten icke yrkat hwad han wid RINGS-Rätten anfördt, at *Apelbergs* företrädare, til lönen warit berättigad, och den åtnjutit, så följer och däraf, at *Ingman* sielf medgiffwit, det han obehörigen förhållit *Apelberg* sin lön, samt således gjordt sig förfallen både til ansvar ic."

Däremot lyda mine Beswår til Kgl. Hof-Rätten uti Beskafswen i 68 punkten sålunda: "Ransakningen, § 96 wisar at et sådant Domslut är aldeles icke swarande mot Sakens rätta sammanhang." Jag har ju i dese orden uttryckeligen yrfat, hwad jag förut wid ransakningen påstådt, fast jag uti en sådan misere san onöddiat uprepa ord från ord det samma. Obegripeligt huru Kgl. Hof-Rätten derföre kunnat med så liten upmärksamhet läsa Handlingarne, at här skal giffwas en uppenbar motsägelse.

70 Kgl. Hof-Rätten har och sluteligen anseth mig til straff skyldig efter 1 Cap. 7 § Uts. B. för det jag wid Länsparnemåls udelningen, icke låtit, efter Lands-Höfdingens ordres tilldeta Bänderne Säden i Tunnor, utan i Spiltråd. Det är bewist och medgiffwit at Spanne måten ankom i spiltråd, utdeltes i spiltråd och betaltes efter spiltråd, och således icke minsta skada eller oförvrat skedd. Men om jag här wid ej stricke fölgdt Lands-Höfdingens ordre, så är

just saken af den beskaffenhet, at det, efter Åkeropade Lagens rum, tillhördt Lands-Höfdingen sjelf, at mig dersöve wara och näsja, om han sig befogad funnit, men ingalunda Domstolen, sedan det war bewist, at ingen orätt wid min Åmbersförvaltning härutinnan sebt.

Sådane, Allernådigste Konung! och inga andre, inga sidre, äro de grofwa Åmbetsfel, misshbruk, egennyttigheter, och oförrätter, hwarföre jag varit så genut handterad, hållen i det strängaste Fångelse, och sluteligen af en Kgl. Hof-Rätt, där jag trodt mig böra hoppas uplysning och rättvisa, så hårdt och kunneligen dömd blifwit, sådane, och inga flere de brott, som Kgl. Hof-Rätten i sit Domslut under 10 särskilte *classificationer*, i så grofwa termer utmärkat. Om Eders Kongl. Maj:t finner uti allt detta någon misgärning som förtjent så hård medfart, om Eders Maj:t finner at några Dalers misräkning utgjde en egenwillig påsaga, skatt och tunga å Konungens Underfätare; om Eders Maj:t finner at jag för några Dalers arfwoden, och de fel mine Skrifwars begädt, bde misja tjensten, och på min Ålderdom med Sustru och Barn tiggja mit bedd, sedan jag 40 år uti Kronans tjenst förtjdt mina krafter, så bör jag icke mer sucka öfwer mit bde, ty jag äger den säkraste öfwerlygelse, at en så Stor Konung icke kan göra annat än det som är rätt. Men finner Eders Kongl. Maj:t twärtem, at jag varit det bedröfweligaste Offer för orönners bitterhet, och Dommares godtycke, at mine fel icke varit swårare, än at de utan sådane straff bordt försonas, så bör jag med wisst wänta, at samma nåd och behjertande för den lidandes rätt, samma nit för Lagens ofränkta hålad, samma Konungliga affky för persecutioer och wåldsbaheter, samma höga beifwande mot Dommares sjelfmyndighet, hwarigenom Eders Maj:t wid så många andra tilfällen beredt sig en oddelig ära, äfwen nu så wisa sin werkande kraft, Lagbrytare til warnagel, redelige Underfätare til redd. Då läser äfwen Eders Maj:t af denna sålynta processens rätta sammanhang högt uplyst profwa, at Kgl. Hof-Rätten aldeles obilligt aslagit mig reconvention emot Actores som Lagen öfwerträdt, och emot de personer som utan fog flagat eller i bewis brustit, och lika orätmätigt pålagt mig årfätta den kostnad som blifwit anwänd at förtja mig i sådane olyckor och medernärdigheter. När sluteligen Eders Maj:t genom fakta och bewis i nåder blifwit öfwerlygd, huru hårdt och wåldsam jag både af Herr Justitia-Cansleren *Liljestråle*, samt Domstol och Actor varit handterad, så läser Eders Maj:t äfwen nådigt sinna, det wara emot all naturlig rättwisfa stridande, at jag skulle pligta och offentligen bedja dem om förlätselse, för det jag wågat säga hwad som werkeligen sebt, fast en *justus dolor*, och en alltid säkert känning af mit oröhörda lidande, icke tillåtit mig at mot dese Herrar wälja expressioner. Sörtjenar den straff, som säger och bewiser at han lidit wåld, hwad förtjenar icke då den, som sådant utdöfwat? At emedertid för småsaker, hwaraf man målat grofhetter, wara til heder och wälfärd så blottkåld, wara skild från sit Åmbete, den enda resource som war mig öfrig at kunna lesa, är det hårdaste lidande som någonsin kan öfwergå en Underfäte, men det wärdigaste ämne för Eders Maj:t Hjerta, at lämna Nationen et nytt bewis på mildhet och rättwisfa, egenfapper, som utgöra Thronens prydnad, som stadga Folkets färlse, och gifwa Regenten den sidska lätnaden under sin börda, den, at så regera nåde och lyckelige Underfätare, som med glädje lida Des Spira, som et dag med tårar skola wälsigna des Stoft.

Sluteligen refererar mig i underdånighet på hwad jag i mine Beswar til Kgl. Hof-Rätten, och mine slut påminnelser wid Actors förklaring, med därwid fogade Allegater, til min ofuldts bekyrkande uti hwarje punkt, wåldstigare anfördt; samt förbehåller mig lika underdånigt, at til förefommande af lång tids utdrägt, i en sak där jag är så mycket lidande, och på hwilken hela Publikens upmärksamhet är fästad, både Kongl. Gösta Hof-Rätt och Herr Justitia-Cansleren *Liljestråle* måtte så nådigste befallning, inuom wis förelagd tid sine underdånige förklarings ingifwa, och at mig Allernådigt må tillåtas wid de samma, sluteligen så aflämna de anmärkingar, hwartil jag mig lagligen kan befogad sinna. Uti min minere suckar jag emedertid, lika ifrigt med flere ofskyldige Barn, til Högdens för Eders Maj:t Önbära dugar, asbidas wänquil mit bde, och framhårdar med djupaste underdånigste wördnad och lydno.

Stormågtigste Allernådigste Konung

Eders Kongl. Maj:t

Allerunderdånigste och Tropligligste
Underfäte

Jonas Ingman.

Lands-Cammerrare och Arono-Besallningsman.

Originale Bewis.

N:o 1.

Wälbetrodde Krono-Länsman Jonas Silwén.

J underdånigst lydno af Herr Justitia-Canslerens och Riddarens af Kongl. Nordstjerne-Orden Nådigste Befalning åligger det Krono-Länsmannen med behörigt biträde hålla Lands-Kammereraren och Kronobefalningsmannen Herr J. A. Ingman under säkraste bewakning sedan Wårjan med Pistoler och Äggjern äro affordrade til des widare ordres här om meddelas. Tängelunda d. 16 April 1773.

P. S. Wennersten.

Sika med Originalen inthga

J. M. Silwén. Johan Tengberg.

Wälaktad Krono-Länsman Jonas Silwén.

Herr Lands-Kammererarens och Krono-Befallningsmannen J. Ingmans Wårja och Pistoler som Krono-Länsmannen fick befalning den 16 hujus honom affordra har Krono-Länsmannen at på Kongl. Lands-Cancelliet presentera med hemställdan huruwida dese wapen böra åstwen i Högwaken eller til anhördige så aflemnas, Gudi befallad. Wennerborg d. 18 April 1773.

P. S. Wennersten.

1773 d. 19 April på Kongl. Lands-Cancelliet inlemnade af J. Silwén.

N:o 2.

Extra ordres för Waktbafwande Under-Officeraren på Wennerborgs Sögwakt den 17 April 1773.

1:o Som Herr Lands-Cammereraren Ingman enligt Herr Justitia-Canslerens och Riddarens Liljesfråles ordres är arresterad, och i Wakten til bewakning aflemnad, så beordras Under-Officeraren at intaga honom i Under-Officers rummet ther han tils widare förblifwer, utsåttjandes en Post med dragen Bajonette natt och dag inne uti samma rum, hwilken har på honom en noga uppsikt, at honom intet lågenhet gifwes undwika, hwarfdre Under-Officeraren och Posten blifwa ansvarige, til hwilken ända då han utsläppes at gbra sin tafs, Post-Karlen tätt följer honom och ej slapper honom ur ögnasticket.

2:o Honom tillåtes intet at tala med någon eho den wara må utan thertil är Herr Justitia-Canslerens eller Herr Lands-Höfdingens tillåtelse, och at det sker i Under-Officerarens närwaro.

3:o Cammereraren tillåtes ej heller at utgå utur Arresten til någon i Staden eho han wara må, utan de fbregäendes tillstånd, samt i fall det skulle bewiljas det då sker med förut nämnd säkerhet.

4:o Under-Officerare emottaga honom wid hwarje Wakts ombyte af Hwarannan och quitterar Journalen.

E. v. Wolcker.

N:o

N:o 3.

Herr Lieutenanten Wolcker.

Behagade informera sig om innehållet af the Bref som nu eller framt
betes til then arresterade Lands-Kammereraren Ingman ankomma, och om
Penningar eller Penninge-inmäsningar theruti finnes, the samma med fbrs
teckning och Ingmans egen påskrift annamma samt til Herr Lands-Höfdis
gen afsema, at i Kånteriet deponeras. Wennerborg d. 8 Maji 1773.

J. V. Liljestråle.

Joh. Ad. SpaldenCreutz.

Wackthafwande Under-Officeraren antydes strängeligen at til följa af
Herr Justitia-Cankleren och Riddaren Liljestråles ordres, noga tilse at Herr
Camereraren Ingman ej tillåtes bortfända några Brefsver eller andre Docu
menter innan jag därom först blifwit rapporterat, så at jag får genomse
samma, innan de bortfändas. Afwenwål at Post-Karten altid blifwer, en
ligt mine före ordres in uti arresten.

E. v. Wolcker.

Ordres til Under-Officeraren wid Wennerborgs Högwakt d. 14 Maji 1773.

N:o 4.

Transmitt af Månads Förslaget, ingifwit d. 28 Maji 1773.

Fourir Wall, är med 5 mousquetters bärande en timma afstraffad, för
effertlåtenhet emot Lands-Cammerer Ingman, enligt Herr Justitia-Cankleren
och Riddaren Liljestråles ordres, samt Soldaten Östman af Sundals Com
pagnie sådt 50 prygel för det han, som Post-Karl emot ordres tillåtit be
målte Ingman gå utur arresten. Wennerborg d. 28 Maji 1773.

Elias von Wolcker.

Rättelligen utdragit intyga

C. Westman.

Rått-Höfällare och Revisor.

Carl Mentzer.

P. Hultengren.

Under-Officerare.

N:o 5.

At Herr Landt-Fiscalen Hollbeck då restransakningen af Högwälborne
Herr Justitia-Cankleren och Riddaren Liljestråle hölts på Forsane Gåstgifs
waregård, tracterat Wönderne med Öhl som köptes här på Gåstgifswaregår
den, samt Brånwin, som han sjelf med sig haft, det warder härigenom un
der edelig förbindelse på begäran intygat. Forsane d. 11 Jan. 1774.

Brigitta Cajsa Lundstedt.

Gåstgifsveri Hållerska.

Nota.

Expeditions Krono-Befälningssman Anders Ingman, har äfwen uti underdånigke Besvär
til Kongl. Maj:ts, liksom des Fader, tydeligen ådagatagt den hårda och oslagliga medfart hos
nom öfvergådt, och afbidar någd från Ehrenen den Högsta Råttrofa, och beskydd.

www.books2ebooks.eu